

Ausztria amerikai és francia megszállási övezetében állapotodott meg.⁶⁴ Egyebek között zsidóktól származó értékek is voltak a Kemény Gábor báró, nyilas külügyminiszter által Jaques van Hartennek, a Nemzetközi Vöröskereszt képviselőjének 1945. március 17-én átadott, „a magyar államvagyon részeként” megőrzendő tárgyak között.⁶⁵

A német kártérítési törvény dolgában a magyarországi zsidók mindjárt kezdetben két nehézségbe ütköztek. Először, szinte lehetetlen volt bizonyítaniuk, hogy a tőlük elrablott értékek eljutottak a törvényben megjelölt területre. Másodszor, nem volt semmiféle diplomáciai kapcsolat a Német Szövetségi Köztársaság és Magyarország között. Ezek a nehézségek néhány év múltán megszűntek, de a végül jogosnak ítélt kiegyenlítés csak törtrésze volt az elrabolt vagyontárgyak értékének. A magyar hatóságok együttműködésével több mint 66 000 folyamodvány érkezett Nyugat-Németországba az 1959. április 1-jei határidő lejártáig. A nyugatnémet kormány még a diplomáciai kapcsolatok felvétele, 1973 decembere előtt, 1971. január 22-én beleegyezett abba, hogy 1972-től kezdve háromévi részletben kifizet Magyarországnak 3 millió nyugatnémet márkát (közelítőleg másfél millió dollárt). A megállapodás szerint a magyar kormány vállalja ennek az összegnek a folyamodók közötti elosztását. E célból közvetlen felelősséggel ruházta fel a Nácizmus Magyarországi Üldözöttjei Országos Érdekvédelmi Szervezetét.⁶⁶ Az 1971. május 28-án közreadott irányelveknek megfelelően négy kategóriába sorolták be az elfogadott folyamodványokat, nagyjából 80 dollártól 400 dollárig terjedő összeghatárokkal.⁶⁷ Ezek a kifizetések viszonylag szerények voltak ugyan, de az átvevők egy tekintetben előnyben voltak a külföldön élő magyar zsidókkal szemben. A német–magyar megállapodás szerint a Magyarországon élőknek nem kellett bizonyítaniuk a nyugatnémet kormány fennhatósága alatt álló területeken az elhurcolt javak azonosságát, a Magyarországról eltávozott magyar zsidókat viszont továbbra is kötötte ez a feltétel.

Az 1956. július 29-i szövetségi kártérítési törvény⁶⁸ intézkedett a nácizmus áldozatainak élet- és szabadságvesztése, egészségromlása, valamint anyagi veszteségei – így az ingatlanvagyonban és a különféle típusú vagyontárgyakban esett veszteségek, bírságfizetés, az életpálya megtörése és a társadalombiztosítási kifizetésekben esett kár – miatti kárkiegyenlítésről.⁶⁹ Az eredeti elgondolás szerint a törvények a szovjet táborban élőket különféle okok folytán kizárták volna a jogosultak közül. A törvénytervezet szerkesztői közül többen féltek, hogy a kommunista világban élő áldozatok törvénybe vétele ellenállást szülne, és az veszélyeztetheti a törvény elfogadását. Mások kincstári érveket hoztak fel, hangsúlyozva, hogy a Szovjetunióban és a kelet-európai országokban nagy számban élnek áldozatok. Végül, de nem utolsósorban, többen felvetették az elismerés jogi